

<p>The Swiss Experiences on Federalism — <i>as a source of inspiration for Malaysians</i></p> <p>7 thesis and questions by Andreas Gross (Switzerland)</p> <p>(Political Scientist/ Director Scient. Inst. f. Direct Democracy, Swiss MP, / Leader of the Social democrats in the Parliamentary Assembly of the Council of Europe in Strasburg)</p> <p>Info@andigross.ch</p> <p>www.andigross.ch</p> <p>Presentation for the “Asian Strategy and Leadership Institute” (ASLI)</p> <p>Kuala Lumpur, October 14th2014</p> <p><i>Although geography, size and history matter ...</i></p> <p><i>Religious diversity</i></p> <p><i>I. Federalism is a way to share and</i></p>	<p>Швейцарський досвід федералізму як зразок для наслідування для малайзійців</p> <p>7 тез і запитань Андреаса Ґросса (Швейцарія)</p> <p>(Державознавець / директор Інституту прямої демократії, швейцарський парламентарій / голова групи соціалістів у Парламентській асамблеї Ради Європи в Страсбурзі)</p> <p>Info@andigross.ch</p> <p>www.andigross.ch</p> <p>Презентація для Інституту азійської стратегії та лідерства (ASLI)</p> <p>Куала-Лумпур, 14 жовтня 2014 р.</p> <p><i>Попри різну географію, розміри й історію...</i></p> <p><i>Релігійне розмаїття...</i></p> <p><i>I. Федералізм — шлях до розподілу й</i></p>
--	---

decentralize powers — in order to marriage the unity of the state and the diversity of the society.

децентралізації владних повноважень — заради шлюбу єдності держави та розмаїття суспільства.

Why in Malaysia so many powers are still so centralized and the autonomy of it's states so rare?

Чому в Малайзії так багато владних повноважень і досі централізовані, а автономія її суб'єктів федерації така незначна?

II. Federations with their decentralizations and autonomies have a centrifugal tendency which needs to be balanced. In CH this function is realized paradoxically by it's Direct Democracy.

II. Федерації зі своїми децентралізацією та автономіями мають відцентрові тенденції, що повинні бути збалансовані. У Швейцарії ця функція втілена парадоксальним чином через пряму демократію.

What is the centripetal moment of the Malaysian

Що є доцентровим моментом Малазійської

<p>federation —it's monarchy, it's ruling party?</p>	<p>федерації: її монархія, її керівна партія?</p>
<p><i>III. Direct Democracy can be understood as the democratic sister of Federalism, because it's another way how to share power (vertically, instead of horizontally).</i></p> <p>Are there tendencies or efforts in Malaysia too in order to enlarge the scope of representative democracy towards Direct democracy?</p>	<p><i>III. Прямую демократію можна уявити як демократичну сестру федералізму, бо це інший шлях до розподілу владних повноважень (вертикальних, а не горизонтальних).</i></p> <p>Чи в Малайзії також є тенденції чи певні зусилля, щоб розширити межі застосування представницької демократії в напрямку прямої демократії?</p>
<p><i>IV. Federations are power-arrangements, which now and then have to be renegotiated in ways which are fixed in the constitution, the basic</i></p>	<p><i>IV. Федерація — це така система влади, при якій час від часу мусять переглядатися зафіксовані в конституції</i></p>

<p><i>agreement between the citizens, the states and the Federation.</i></p> <p>Is the Malaysian constitution also the expression of an agreement between and accepted by all the different actors within the Federation?</p>	<p><i>постулати, базові домовленості між громадянами, суб'єктами федерації та федерацією.</i></p> <p>Чи малазійська конституція також є проявом домовленостей між усіма різними учасниками федерації?</p>
<p><i>V. In CH people appreciate Federalism and Direct Democracy because both are seen as ways to maximize freedom — in the sense that together we can influence the conditions and form of our lives.</i></p> <p>Which are the highest values the Malaysian people want to realize with their polity?</p>	<p><i>V. У Швейцарії народ цінує федералізм і пряму демократію, бо вони бачаться способами максимізувати свободу — в тому розумінні, що разом ми можемо впливати на умови та форму нашого життя.</i></p> <p>Які найбільші цінності малайзійці прагнуть реалізувати у своїй країні?</p>

VI. The blood of Direct Democracy and Federalism are the open and never ending deliberations —their hart the open public sphere. The quality of both determine the political stability of the system.

How open and deliberative is the public sphere in Malaysia?

VI. Кров прямої демократії та федералізму — відкриті й безупинні обговорення, їхнє серце — відкрите суспільство. Якість обох визначають політичну стабільність системи.

Наскільки відкритим і схильним до обговорення є суспільство в Малайзії?

VII. Today we need to think about Federalism, because it's the only way how Democracy can go transnational and might be constituted transnationally —in order to be able to civilize the global market forces —one of the (hidden) perspectives of the

VII. Нині треба думати про федералізм, бо це єдиний шлях, як демократія може вийти на міжнародний рівень і може бути міжнародною — щоб мати змогу цивілізувати глобальні ринкові механізми — одна з

European Union (EU).

*(прихованих)
перспектив
Європейського Союзу
(ЄС).*

Are Asian people
discussing similar
projects e.g. within and
with ASEAN?

Чи азійці обговорюють
подібні проекти,
наприклад всередині
АСЕАН і з ним?

Власний рецепт щастя, або Чому українці проти федералізації

Ідея перерозподілу владних повноважень між центром і регіонами для України не нова. Ще в Конституції Української Народної Республіки (УНР), прийнятої 29 квітня 1918 року, зазначалося так: «не порушуючи єдиної своєї влади, УНР надає своїм землям, волостям і громадам права широкого самоврядування, дотримуючись принципу децентралізації».

Тоді, в буремні післяреволюційні роки, ці слова залишилися лише декларацією, адже молода держава, утворена після розвалу Російської імперії, пала під навалюю більшовицьких військ, що прийшли зі сходу. Територія України була поділена між її сусідами. Основна частина ввійшла до СРСР (після Другої Світової війни й інші українські землі були приєднані до Червоної імперії). Як відомо, Радянський Союз, попри

Our Own Recipe for Happiness, or Why the Ukrainians Are Against Federalization

The idea to share powers between the center and regions is not new for Ukraine. Back in the Constitution of the Ukrainian People's Republic (UPR), adopted on April 29, 1918, stated that: «without breaking the unity of its power, the UPR gives power of large self-administration to her lands, volosts and communities, adhering to a principle of decentralization».

Then, in the turbulent postrevolutionary years, these words were only a declaration, as a young country, formed after the collapse of the Russian Empire, fell under the onslaught of the Bolshevik army, which came from the East. The territory of Ukraine was divided between her neighbors. The main part went to the USSR (after World War II other Ukrainian lands were annexed to the Red Empire). As you know, the Soviet Union, in spite of a declarative federation, was a strictly

декларативну федерацію, був строго централізованою державою. У столиці Москві вирішувалось усе: від насправді важливих питань національної безпеки й до того, скільки має бути виготовлено металу й заготовлено яєць.

Така надмірна, обтяжлива й неефективна централізація дісталася 1991 року у спадок незалежній Україні. Було зрозуміло, що побудова демократичної країни напряду залежить не лише від створення різних незалежних гілок влади, що б взаємно контролювали й збалансовували одна одну, а й від розумного розподілу владних повноважень між центром і регіонами.

Особливо гостро потреба провести реформування місцевого самоврядування та територіальної організації влади в Україні постала після Майдану 2013—2014 рр. Тоді стало зрозуміло, що надмір повноважень у Києві й їх брак на місцях робить слабкими і центр, і регіони, а це й собі загрожує тупцюванням на місці в питанні проведення швидких, якісних і таких

centralized state. Its capital, Moscow, resolved everything: beginning with really important issues of national security and finishing with how much metal should be made and how many eggs should be stored up.

Such excessive, burdensome and inefficient centralization inherited the independent Ukraine in 1991. It was clear that the construction of a democratic country depends not only on the establishment of various independent branches of government that can mutually control and balance each other, but also on a reasonable sharing of powers between the center and the regions.

The problem to reform local self-government and territorial organization of power in Ukraine was particularly acute after the Maidan of 2013-2014. Then it became clear that the excessive powers in Kiev and a lack of powers in Ukrainian regions make the center and regions weak, and that may lead to hanging about, if we speak of quick, quality and necessary reforms. And even more it may raise a query about the

потрібних реформ, ба більше — ставить під питання існування України як такої.

Але не все так просто, як здавалося на перший погляд. Варто відзначити, що коли справа дійшла до реального втілення реформи місцевого самоврядування, то думки про те, як саме її проводити, розділилися. Якщо поглянути на успішний світовий досвід існування країн зі збалансованим розподілом владних повноважень між центром і регіонами, то виявляється, що єдиного алгоритму, за яким має відбуватися такий розподіл, — немає. Тут можна провести таку паралель: багато людей на запитання, чи почувуються вони щасливими, скажуть: «Так». Але коли їх запитати, що саме робить їх щасливими, то почуємо геть різні відповіді. Так само й різні держави, спільно визнаючи, що децентралізація — потрібна річ, дотримуються свого особливого рецепту у здійсненні такої децентралізації.

В Україні, зокрема, багато хто заговорив про потребу федералізації. Оливи у вогонь підлили заяви

existence of Ukraine.

But it is not that easy as it seems on the first gaze. It ought to be noted that when it came to the real implementation of a local self-government reform, the thought of how to carry out it divided. If you look at the successful international experience of countries with a balanced sharing of powers between the center and regions, it appears that there is no common algorithm of such sharing. We can draw a parallel: many people, when asked whether they feel happy, say «Yes». But if ask them what makes them happy, we may hear different answers. Similarly, the various states, recognizing together that decentralization is a necessary thing, keep their own recipe in making such decentralization.

In Ukraine, in particular, many people spoke of a necessity for federalization. Like fuel to the fire were

керівників Росії — країни, що навесні анексувала частину території України та сприяла появі на Донбасі терористичних угруповань. Тоді очільники Російської Федерації (яка насправді є псевдофедерацією) почали запевняти, що єдиний вихід для України — це саме федералізація, де окремі регіони мали б, зокрема, право вето зовнішньополітичні ініціативи центральної влади. Що б це означало на практиці, прорахувати неважко: тупцювання на місці й жодного просування в бік європейських цінностей. Недарма більшість українських політиків й експертів називали такі пропозиції відвертою маніпуляцією й бомбою сповільненої дії для держави Україна з метою її розвалу.

Окрім того, якщо поглянути на природу такого явища, як федерації, то простежуються певна закономірність. Федерації утворювалися як певний спосіб об'єднання різних територій. Іншими словами, федерація — це інтеграція. Швейцарія утворилася спершу, як об'єднання кількох територіальних громад. Основою для існування США

some statements of managers of Russia – a country that annexed the territory of Ukraine in the spring time and promoted terrorist groups in Donbas. Then the leaders of the Russian Federation (which is actually a pseudo-federation) began to assert that the only way for Ukraine is its federalization, where some regions would have, in particular, the right to veto foreign policy initiatives of the central government. It is easy to size up, what will this mean in practice: hovering and no movement towards European values. There are good reasons why such proposals were called by most Ukrainian politicians and experts an outright manipulation and a time bomb for the state of Ukraine for its collapse.

In addition, if we look at the nature of the phenomenon of the federation, we may find a consistency. Federations forms as a way to associate different areas. In other words, a federation is integration. Switzerland was formed initially as a union of several local communities. The basis for the existence of the USA was an agreement on unity of 13 states. Various

став договір про єдність 13 штатів. Різні землі Німеччини в один історичний момент вирішили об'єднатися навколо Прусії, й сучасна ФРН, хоч і немає безпосереднього стосунку до Німецької імперії зразка 1871 року, слідує цьому історичному вибору. Щось подібне можна сказати й про інші успішні федерації.

Доречно тут було б навести слова канцлера ФРН Ангели Меркель під час її візиту до України: «Німеччина виступає за децентралізацію. Але є певні труднощі — якщо ми говоримо про німецьку федералізацію, то в Україні це розуміється по-іншому, це може зашкодити цілісності України. Те, що у нас мається на увазі під федералізацією, в Україні називається децентралізацією, і це те, чого прагне Президент України».

Тож, підсумовуючи, скажу: абсолютна більшість українців, що прагнуть справді єдиної сильної України, ніколи не підуть на федералізацію. Саме це слово для нас, зважаючи, як часто й наполегливо його вимовляли в Росії

lands of Germany decided in a historical moment to unite around Prussia, and modern Germany, although has no direct relationship to the German Empire of 1871, follows this historic choice. We can say something similar about other successful federations.

It is pertinent to quote the words of the Federal Chancellor of Germany Angela Merkel during her visit to Ukraine: «Germany supports decentralization. But there is a difficulty – if we're talking about German federalization, in Ukraine it is understood differently, it can damage the unity of Ukraine. What we mean by federalization is called decentralization in Ukraine, and that is what the President of Ukraine wishes for».

So, summing up, I would say: the vast majority of the Ukrainians that are truly seeking a united and strong Ukraine, will never accept federalization. This word for us, considering how hard and often this word was pronounced in Russia during

під час загарбання Криму, — неприйнятне. (Не кажучи вже про те, що насправді немає історичних підстав для перетворення України у федерацію.) Але українці цілком розуміють: розумна децентралізація повинна відбутися. Після цього ми повинні отримати сильну унітарну державу (можливо, з певними автономними утвореннями, як, наприклад, Автономна Республіка Крим, що існує всі роки незалежності України), де і центральний уряд, і регіони мали б досить повноважень.

Анатолій Хлівний

the annexation of the Crimea, is unacceptable. (Let alone the fact that there is really no historical reason to transform Ukraine into a federation.) But the Ukrainians fully understand that a common-sensible decentralization should take place. Then we will achieve a strong unitary state (perhaps with some autonomous entities, such as the Autonomous Republic of Crimea which exists all the years of Ukraine's independence), where the central government and regions would have enough power.

Anatoliy Khlivnyi